

Παλαιά Διαθήκη και «ηθικά» διδάγματα

Ίσως είναι κουραστικό, να αναφέρεται κάθε φορά, πως η Αγία Γραφή (και ειδικότερα η Παλαιά Διαθήκη), περιέχει κεφάλαια που είναι «ποτισμένα» με αίμα και «διανθισμένα» με θηριωδίες στο όνομα τού Γιαχβέ (όταν δεν τις διαπράττει ο ίδιος ο Γιαχβέ). Δηλαδή τού Θεού των τριών μονοθεϊστικών θρησκειών (Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός και Ισλαμισμός).

Το τραγικό σ' αυτή την υπόθεση είναι, πως οι Ιουδαίοι και οι διάφοροι απολογητές τού Χριστιανισμού, κατορθώνουν και βρίσκουν σ' αυτό το τερατούργημα, που το αποκαλούν «θεόπνευστο», ηθικά διδάγματα και μηνύματα «αγάπης». Όταν δε, έρχονται στη δύσκολη θέση να ερμηνεύσουν τις φρικαλεότητες που αναφέρονται στην Βίβλο, βγάζουν την εύκολη απάντηση που έχουν μονίμως στο τσεπάκι τους: Αυτές οι αναφορές έχουν καθαρά αλληγορική σημασία, κι ως εκ τούτου «άλλο είναι το πραγματικό νόημα». Ένα νόημα, που μάλλον, μόνο αυτοί αντιλαμβάνονται, καθώς κι ο νοσηρός νους που συνέγραψε αυτά τα «θεόπνευστα» κείμενα. Οπότε, δεν θα πρέπει να προκαλεί καμμία έκπληξη το γεγονός, ότι τουλάχιστον η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, δεν έχει κατατάξει ποτέ μέχρι τώρα την Παλαιά Διαθήκη στον Κατάλογο των Απαγορευμένων Βιβλίων που εκδίδει κάθε χρόνο. Μία θέση, που σαφώς την «δικαιούται».

Σήμερα στα ελληνικά σχολεία (κι όχι μόνο), διδάσκεται η ιστορία τού Αβραάμ και της παρ' ολίγον θυσίας τού γιου του Ισαάκ, ως απaráμιλλο παράδειγμα βαθιάς θρησκευτικής πίστης και αφοσίωσης στον Θεό.

Ας θυμηθούμε όμως αυτή την ιστορία: Ο Θεός, θέλοντας να δοκιμάσει την πίστη τού Αβραάμ, τον διατάσσει να θυσιάσει σ' αυτόν, τον γιο του Ισαάκ. Ο Αβραάμ ακολουθεί πιστά την θεϊκή εντολή. Μαζεύει ξύλα, και πάνω σ' αυτά εναποθέτει τον μικρό του γιο Ισαάκ. Την ώρα που υψώνει το μαχαίρι του, για να σφάξει το παιδί του, άγγελος Κυρίου κατεβαίνει και τον προλαβαίνει απ' την εκτέλεση αυτού του ανοσιουργήματος, λέγοντάς του, πως ο Θεός επείσθη για την πίστη του και του δίνει την υπόσχεση, πως αυτός (ο Αβραάμ) και οι απόγονοί του θα γίνουν ένα μεγάλο έθνος που θα μεγαλουργήσει.

Τώρα, αν ψειρίσει κάποιος τον κώλο τής μαϊμούς, δεν έχει παρά να αναρωτηθεί τουλάχιστον δυο πράγματα:

1. Ο Θεός δεν είναι σε θέση, ως «παντογνώστης», να γνωρίζει αν κάποιος πιστεύει πραγματικά σ' αυτόν και ζητά πειστήρια;
2. Αν υποθέσουμε ότι αυτό το «συμβάν» είναι πραγματικό (που δεν είναι βέβαια), τότε, όπως πολύ σωστά αναρωτιέται κι ο Ρίτσαρντ Ντόκινς στο βιβλίο του «Η περί Θεού αυταπάτη», μπορεί να αναλογιστεί κάποιος την ψυχική υγεία ενός παιδιού που βλέπει τον ίδιο τον πατέρα του να υψώνει το μαχαίρι καταπάνω του; Τί ηθικό δίδαγμα μπορεί να βγει από δω;

Φυσικά οι διάφοροι ηθικολόγοι, ως τελικό απόσταγμα αυτής τής ιστορίας εκλαμβάνουν μόνο την αφοσίωση τού Αβραάμ και την αναγνώρισή της εκ μέρους τού «δίκαιου» και «πανάγαθου» Θεού. Όλα τ' άλλα είναι λεπτομέρειες. Κι επαναλαμβάνεται για μία ακόμη φορά: Αυτή την φρικιαστική «ιστορία» την διδάσκουν σήμερα στα σχολεία, στα μικρά παιδιά, ως παράδειγμα προς μίμηση. Δηλαδή, τα πιτσιρίκια έρχονται για πρώτη φορά ίσως σε επαφή με ιστορίες αίματος, όχι στην, γεμάτη με αίμα και σπέρμα, τηλεόραση, όπως υποστηρίζεται συνήθως, αλλά μέσα στο ίδιο το σχολείο...

Αλλά, χάριν ευκολίας τής συζήτησης, ας αποδεχτούμε ότι απ' αυτή την βιβλική ιστορία, βγαίνει ένα ηθικό δίδαγμα κι ένα πρότυπο πίστης. Να δούμε όμως κι άλλη μια ιστορία τής Παλαιάς Διαθήκης, η οποία δεν διδάσκεται στο σχολείο και πόσο μάλλον, δεν είναι ευρέως γνωστή στο «ποιόνιο»;

Όπως διαβάζουμε στην Παλαιά Διαθήκη (Κριταί, 11: 30-40) ο ηγέτης των Ισραηλιτών, Ιεφθάε, κάνει τάμα στον Θεό, πως αν τον βοηθήσει να νικήσει στον πόλεμο τους αντίπαλους Αμμωνίτες, τότε, όταν γυρίσει στο σπίτι του, θα προσφέρει ως θυσία σ' αυτόν, το πρώτο

πρόσωπο που θα βγει απ' την πόρτα για να τον προϋπαντήσει. Διευκρινίζει μάλιστα και τον τρόπο θυσίας: «άνοίσω αὐτὸν ὀλοκαύτωμα», δηλαδή θα τον ψήσει ζωντανό. Ο Ιεφθάε, πράγματι κερδίζει τον πόλεμο. Δυστυχώς όμως γι' αυτόν, το πρώτο πρόσωπο που αντικρίζει όταν επιστρέφει στο σπίτι του, είναι η ίδια του η κόρη, το μοναχοπαίδι του (δηλαδή, αναρωτιέται κάποιος «αφελής», ποιον άλλον, εκτός από κάποιο μέλος τής οικογένειάς του, θα περίμενε ο Ιεφθάε να τον υποδεχτεί; ο...κουμπάρος;)... Δεν μπορεί όμως να κάνει τίποτε, γιατί έδωσε υπόσχεση στον Θεό. Η κόρη του φέρεται συγκαταβατικά και δέχεται τη θυσία της και στο τέλος γίνεται παρανάλωμα τού πυρός απ' τον ίδιο τον πατέρα της.

Καλούνται τώρα λοιπόν οι διάφοροι απολογητές και ηθικολόγοι, να απαντήσουν στο αυτονόητο ερώτημα: Γιατί ο θεός δεν επέδειξε την ίδια «ευσπλαχνία» όπως και στην περίπτωση τού Αβραάμ; Πόσο μάλλον όταν το «θύμα» προσφέρεται χωρίς αντιρρήσεις. Το ηθικό δίδαγμα εν τέλει, ποιο είναι; Ότι τα χρέη πρέπει να πληρώνονται, ή ότι «δεν είναι κάθε μέρα τ' Άι Γιαννιού»;